

दिपालीला उठवायला तो आत गेला, पण तसाच बाहेर आला. रानडे काका आणि दामले काका त्याची वाट पाहत होते. त्या दोघांना उद्देशून तो म्हणाला "मला वाटत हे भूतबित प्रकरण जाउद्या. दिपालीला ते अजिबात पटणार नाही. तिची चूक झालीय हे पटवून देण्यासाठी दुसरीच एखादी शक्कल लढवावी लागणार आहे"

रानडे काका म्हणाले, "अस पहा, दीपालीने दामल्यांना नीट पाहिलं नाहीये. जर तिला आपण सांगितले की या गृहस्थांनी अपघात पाहिलाय, तर बघू काय रियाक्शन होतेय तिची."

पावलांचाआवाज आला म्हणून सागरने वळून पाहिले तो दिपाली लंगडत हळूहळू चालत येत होती. पटकन उठून सागरने तिचा हात धरून तिला हलकेच खुर्चीवर बसवले. दिपालीने रानड्यांना व दामल्यांना नमस्कार केला, पण दुसऱ्याच क्षणी ती दचकली.

"सागर, हे.. हे.. हे.. रानडे काका... ते इन्स्पेक्टर तर म्हणाले .....", दिपाली बोलत असताना सागरने अडवले. "दिपू, इट इज ए लॉग स्टोरी. नंतर सांगीन सगळ. आत्ता आपली प्रायोरिटी वेगळी आहे", सागर म्हणाला. हाताच्या इशान्याने सागराला थांबवत दिपाली म्हणाली, " सागर, माझी प्रायोरिटी या क्षणी आहे ती म्हणजे मला पोलिस चौकी वर जायचंय, न काय खर घडलंय ते सांगायचंय." सगळे तिच्याकडे पाहताच राहिले. "एकूण तिला आपली चूक समजलीय", सागरच्या मनात आल.

पण उघडपणे तो म्हणाला, " पोलिसाकडे जावून गुन्हा कबूल करण केन्वाही चांगलंच. पण त्याच्या परिणामांचा विचार केलास का? तारखांवर तारखा पडत रहातात ..." दिपाली शांतपणे म्हणाली, "कल्पना आहे मला. मला दंड होईल, कदाचित जेल मध्ये जावे लागेल. सलमान खान ने एकाला फुटपाथवरून उडवले, त्याची केस वर्षानुवर्षे चालू आहे. सलमान खान ला काही शिक्षा नाही होत; मूव्हीजमध्ये काम व्यवस्थित चालू आहेत त्याची. कारण तो सलमान आहे. मी सामान्य नागरिक आहे. मला शिक्षा ठोकायला त्यांना वेळ लागणार नाही; याचीही मला जाणीव आहे. पण एकाच विचार केला मी, सागर. अरे माझ्या बाबांना कोणी अस धक्का देवून , अजाणतेपणे का होईना, निघून गेल असत तर माझी किती तडफड झाली असती?", दिपाली रडायला लागलि. इतक्या वेळ बघ्याची भूमिका घेणारे दामले उठले आणि दिपालीजवळ गेले. तिच्या खांद्यावर हात ठेवून तिला आश्वासक स्वरात म्हणाले, " समाज, तू धडक दिलेल्या माणसाने तक्रार नाही केली तर?" दिपाली गोंधळलेल्या नजरेने दामाल्यांकडे बघत राहिली. दामले पुढे म्हणाले, "तू ज्याला धडक दिलीस तो माणूस मी आहे. तू मुद्दाम काहीच केल नाहीस. पाऊस मुसळधार होता, धुकही होत, रस्ता सुद्धा निसरडा झाला होता. तुझी स्कूटर घसरून माझ्यावर पडली. अपघात होता तो. गुन्हा नव्हता. तरी तू घाबरलीस आणि गडबडीने निघून गेलीस. बेपर्वा होतीस म्हणून नाही. म्हणून मी ठरवलंय तक्रार नोंदवणार नाही". दिपाली दामल्यांच्या प्रेमळ आवाजाने भारावली होती. पण काय बोलाव, सुचेना तिला.

रानडे काका हसत म्हणाले, " हे सगळ तुम्ही ठरवलं होत, तर तो इन्स्पेक्टर, भूताच नाटक, असला तमाशा करायची की जरूरी होती?"

दामले हसले. पण पुढच्याच क्षणी गंभीर होत म्हणाले, " मला त्या स्कूटर चालवण्याची बाईला धडा शिकवायची इच्छा होती. मागून जोरात ती धडकली, मी तोंडावर पडलो; त्या गोंधळात तिचा चेहरा नीट दिसला नाही. पण आत्ता इथे दीपालीला रडवेल्या चेहऱ्याने आपली चूक कबूल करताना बघितले न माझा जीव कळवळला. तिच्या जागी मला माझी मुलगी दिसली. अहो, माझ्याच मुली विरुद्ध कशी तक्रार करू मी? आणि हो, सागर, तू आम्हाला गप्प बसायचे पैसे देऊ करत होतस. चालला लाच. ती सुद्धा आमच्या सारख्या अण्णा हजारेच्या भक्तांना?"

चौघाहि हसले. रानडे काका म्हणाले, दिपू या सगळ्या रामायणावर तू एक कथा लिही. पाठवून दे एखाद्या कथा स्पर्धेसाठी.